

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 18.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
ἢ ἑκαστ. φύλ. » & 5

ΕΠΗΡΡΟΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

(Ἐκ τῆν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

Δύο παῖδες προσεπάθουν νὰ πείσωσι τρίτον τινὰ νὰ δραπετεύσῃ μετ' αὐτῶν ἐκ τοῦ σχολείου. Αὐτὸς ὁμοῦ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἤθύνετο νὰ κάμῃ τὸ τοιοῦτον, διότι ἤθελε πολὺ δυσσαρξήσῃ τοὺς γονεῖς του.

« Ἄλλ' ἡμεῖς, — ἀπεκριθῆσαν ἐκεῖνοι, — ποτὲ δὲν θέλομεν τὸ εἶπει, οὔτε θέλει μᾶς ἴδει τις εἰς τὴν ἐσχίην, ὥστε νὰ μᾶς προδώσῃ.»

« Ἀδύνατον, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ τὸ μάθωσι οἱ γονεῖς μου, — ἀνέκραξεν αὐτὸς, — «διότι καθ' ἐσπέραν συνειθίζω νὰ προσέχωμαι πλησίον τῆς μητρός μου, καὶ μεγαλοφώνως νὰ ἐξομολογοῦμαι τὰ ἀμαρτήματά μου πρὸς τὸν Θεόν.»

« Λοιπὸν, — ἀπεκριθῆσαν ἐκεῖνοι, — χαλλίτερον νὰ μὴ ἔλθῃς, διότι οὕτω θέλουσι τὸ μάθει καὶ οἱ γονεῖς μας ἀπὸ τὴν μητέρα σου.»

Μητέρες! μὴ ἀμελήτε νὰ συμπροσεύχησθε μετὰ τῶν τέκνων σας.

ΕΣΘ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ.

(Ἐκ τῆν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

Γέρων τις διηγείται, ὅτι ὅτε ἦτο καὶ ἐσύχναζεν εἰς τὸ σχολεῖον διδασκάλου τινός, ὅστις πολὺ ἐπιτηδεύετο εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύπτῃ τοὺς ἀμελεῖς μαθητὰς. Ἡμέραν τινὰ, ἐπειδὴ ἐγένετο πολὺ θόρυβος εἰς τὸ σχολεῖον, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς, « Παιδιά, παρατηρῶ ὅτι τινὲς εἶναι ἀμελεῖς καὶ ἀπροσεκτοί, οὗς παρακαλῶ λοιπὸν, νὰ προσέχετε εἰς τὰ βιβλία σας, καὶ ὅστις ἐξ ὑμῶν ἴδῃ τὸν πλησίον του ἀμελοῦντα νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς ἐμέ.»

« Καλὰ, τώρα νὰ ἴδῃς, — εἶπα καθ' ἑμαυτὸν, — ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνος ὁ Γεώργιος, τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδικηθῶ! Θέλω λοιπὸν τὸν παραφυλάξῃ καὶ ἀφοῦ τὸν ἴδω ἀμελοῦντα θὰ τὸν καταγγείλω πρὸς τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ τηρωρῆθῃ.»

« Ἐφόραξα, λοιπὸν, καὶ εὐθὺς ὅτε τὸν εἶδον βλέποντα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν κατήγγεila εἰς τὸν διδάσκαλον.»

« Καὶ πόθεν ἤξεύρεις ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀπροσεκτός; » ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

— « Τὸν εἶδον, » ἀπήντησα.

— « Καὶ πῶς ἤθύνετο νὰ τὸν ἴδῃς, ἂν οὐ εἶχες τοὺς ὀφθαλμούς σου προσηλωμένους, ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὸ βιβλίον σου; » Καὶ ἐδῶ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐγὼ καὶ ὄχι ὁ Γεώργιος ἦμην ἀπροσεκτός. Ἐκτοτε ἀπεφάσισα ἀντὶ νὰ δαπανῶ τὸν καιρὸν μου ὅπως ἀνακαλύψω τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων ἵνα τοὺς κατηγορήσω, νὰ φροντίζω νὰ ἦμαι ἐγὼ αὐτὸς προσεκτικός καὶ ἐπιμελής.

Κατάταξον τὰ ἐξῆς ζῶα οὕτως ὥστε ὅσα ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ποδῶν νὰ τεθῶσιν ἑνὸς. Ποντικίς, σκύληξ, ψυχὴ (πεταλούδα) ἵππος, ἔγγελος (χέλυ) ὄνος, λαγός, ὄφις, λέων, στρουθίον, ἐρίφιον ἀράχνη, παιδίον, μύια, περισσότερὰ, κόραξ.

Κατάταξον τὰ προμνημονευθέντα ζῶα κατὰ τὴν ὅποιαν τρώγουσι τροφήν.

Πᾶν πρῶγμα ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς ἀκολουθίας δύο διαίρεσεις ἢ τάξεις, τοῦτέστιν εἰς ζῶα ἢ ὄργανα καὶ εἰς ἀνόργανα. Κατάταξον λοιπὸν τὰ ἐξῆς κατὰ τὰς δύο ταύτας διαίρεσεις.

Βοῦς, λιβάριον, πανίον, τυρὶ, δένδρον, τράπεζα, χιών, κράββατος, ὄστρεον, ἀμαξα, ἵππος, ἀγελάς,

πιπνόν, υποκάμισον, μῆλον, μαλλίον, δέρμα, μά-
χαιρα, βιβλίον, γάτα.

Ἄπαντα τὰ ἐν τῇ κόσμῳ διαίρονται προσέτι εἰς
φυσικὰ καὶ τεχνικὰ. Κατάταξον τὰ προηγούμενα
κατὰ τὴν διαίρυσιν ταύτην.

Πᾶν πρᾶγμα ἐν τῇ φύσει ἀνήκει εἰς ἓν ἀπὸ τὰ
τρία ταῦτα βασίλεια, τὸ τῶν ζώων ἢ ζωϊκόν, τὸ
τῶν φυτῶν ἢ φυτικόν, καὶ τὸ τῶν ὀρυκτῶν. Κα-
τάταξον τὰ ἑξῆς κατὰ τὴν διαίρυσιν ταύτην.

Λέων, γογγύλι, μυῖα, σάνος, ἄχυρον, βύσσινον,
λάτπη, χαλκός, ροδάκινον, μάρμαρον, δραχμὴ, κρέμα,
τίγρις, κηρὸς, ἄνθρωπος, χαρτίον.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.

Παλαιότερον, ὅταν ἡ φυσικὴ ἱστορία ἦτο ἀκόμη εἰς
τὰ σπάργαντά της.— ὅταν ἐκυκλοφόρουσαν τόσαι παρά-
δοξοὶ διηγήσεις, ἀναμειγνύμεναι μὲ πολλὰ, τὸ ὅποιον
ἦτο ἀληθές, κἀνὲν ἄλλο ζῶον δὲν ἐπροξέτει τόσον
τρόμον ὅσον ὁ φοβερός Βασιλικός, ὁ βασιλεὺς οὐτοῦ
τῶν ἕρπετων!

Τὸ ὄνομα Βασιλικός ἐδόθη εἰς τὸ ζῶον τοῦτο ἐκ
τοῦ λόφου, ὅστις ὑφούται κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς
κεφαλῆς του, καὶ ὁ ὅποιος κατὰ τι ὁμοιάζει μὲ διά-
δημα.

Οἱ παλαιοὶ ἐξωγράφισον τὸν Βασιλικὸν φέροντα
ἐντελὲς διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς.

Παράδοξος προσέτι ἦτο καὶ ὁ μύθος τῆς καταγωγῆς
τοῦ διότι τινὲς μὲν ἐπίστευον δι' ἐγανθήθη ἀπὸ ἓν
ὠδόν, τὸ ὅποιον ἐγάννησε πετανοὺς τις καὶ ἐξεκόλασεν
(ἐκλόωσθη) ἑξαιδνα, ἢ βράτραχος! ἄλλοι δ' ἄλλως.

Ἐνομίζετο δὲ τόσον φαρμακερός, ὥστε καὶ μόνῃ ἢ
ἀναπνοῇ του ἐμόλυνε τὸν αἶρα καὶ ἀθανάτουε πᾶν
ζῶον καὶ πᾶν φυτὸν, τὸ ὅποιον ἤρχετο εἰς συνάφειαν
μὲ αὐτόν, — ἱστορεῖται δὲ, δι' ἃν ἔσαν ποτὲ ἱππεύς τις
ἐφρόνευσε βασιλικὸν τινὰ διὰ τοῦ δόρατός του, τὸ
ἀπληγῆριον ἀνῆλθε διὰ τοῦ στελετοῦ καὶ ἐφρόνευσεν ὅχι
μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ τὸν ἵππον ἐπὶ τοῦ ὀ-
ποίου ἐκάθητο. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ἀπλοὺν βλέμ-

μα τοῦ Βασιλικοῦ ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον εἰς πᾶν
δι' ἔρριπτε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ μόνον ζῶον, τὸ
ὅποιον ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσίαν του, ἦτο
μεγαλόφωνός τις πετεινός, τὸν ὅποιον τόσον ἐφρο-
νεῖτο ὁ Βασιλικός, ὥστε, ἠγαγκάζετο νὰ φύγῃ ἀπ'
ἐμπροσθέν του.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ περὶ Βασιλικὸν μύθοι τῶν ἀρ-
χαίων. Ἡ νεωτέρα ὁμοιω φυσικὴ ἱστορικὴ ἀπέδει-
ξεν, ὅτι τὸν δυστοχῆ Βασιλικὸν ἀδίκως ἐτρόμαζεν
ὁ κόσμος: διότι ἀντὶ φαρμακεροῦ εἶναι ἐντελῶς ἀ-
κακος, κατοικῶν τὴν διακεκοσμένην ζώνην τῆς Νο-
τίου Ἀμερικῆς καὶ τρεφόμενος μόνον ἀπὸ ἔντομα
ἄναρροχᾶται δ' εὐκόλως καὶ ἐπιδεξίως ἐπὶ τῶν δέν-
δρων καὶ δύναται νὰ κολυμβᾷ καλῶς. Τὸ μέγεθός του
εἶναι περίπου ἴσον μὲ πῆχον καὶ ἓνα τρίτον τοῦ πῆχους
ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ῥόγγου: μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΤΟΥΤΟ.

(διὰ τὴν ἐφ. τῶν Παιδῶν.)

Ἐμικρός Κωστής ἐπαιζεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν κή-
πον σκαλιζων τὴν γῆν διὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἀδείνης,
ἐνθ' ἡ μήτηρ του ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην ῥάπτουσα
καὶ φροντίζουσα περὶ αὐτοῦ.

Αἴφνης ὁμοιω στραφείσα παρατήρησεν ὅτι ὁ μὲν
Κωστής ἄλειπεν, ἡ δὲ ἀδείνη του ἦτο ἐρριμμένη πλη-
σίον δένδρου τινός.

• Κωστή, Κωστή!! • Ἐφώνευσεν ἡ μήτηρ· ἀλλ'
ἀδελμία ἀπάντησις—Κωστή! Ἐφώνευσεν καὶ πάλιν
μετ' ἀνοπομονησίας. • Ὅρισται, μητέρα! Ἐδῶ εἶ-
μαι,• ἀπήντησεν ὁ παῖς.

• Καὶ ποῦ εἶσαι;• ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

• Νά, ἐδῶ ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἡ μήτηρ διεωθύνθη, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εὐ-
ροῦσα αὐτὸν ἠρώτησεν καὶ πάλιν, Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ,
τέκνον μου, Τί σημαίνει τοῦτο; Ἄλλ' ὁ Κωστής ἔ-
μνε σιωπηλῶς.

Πήγγαινα νὰ παίξῃς καὶ μὴ μένῃς αὐτοῦ, — εἶπεν ἡ
μήτηρ.

—• Νά, ἀλλὰ δὲν ἔμνενα ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸν,• ἀ-
πακρίθη ὁ Κωστής μετὰ σοβαρότητος.

—• Εἰπέ μου, τέκνον μου, διατί ἦλθες ἐδῶ; Τί
κάμνεις; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ μὲ ἀπορίαν.

—• Διὰ νὰ τιμωρηθῶ, διότι ἔκοψα τὰ ἄνθη, τὰ ὀ-
κοῖα μᾶς εἶπες νὰ μὴ ἐγγίζωμεν.

—• Ἐκαμες πολλὰ κακὰ νὰ παρακούσης τὰς παραγ-
γελίας τῆς μητρός σου,• εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ λύπης.

—• Ἦώρα ἔμνε, μητέρα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με τι-
μωρήσῃς, διότι ὡς βλέπεις τιμωροῦμαι μόνος μου.

— Ἡ μήτηρ τοῦ Κωστή συνέβηζε νὰ θέτῃ αὐτὸν

ὄπισθεν τῆς θύρας ὁσάκις χιτάει, διὰ τοῦτο καὶ αὐ-
τὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὸν μεταχειρίσθη τὸν αὐ-
τὸν τρόπον.

— «Πρέπει νὰ λοιπῆσαι, διότι καρχήσουσε τὰς πα-
ραγγελίας τῆς μητρὸς σου.» ἐπρόσθεσεν αὐτῇ.

— «Ναὶ μῆτέριμον, λοποῦμαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ·
πρέπει νὰ τιμωρηθῶ πρὸς τούτους καὶ νὰ μείνω ἐδῶ
ἐπὶ πολὴν ὥραν διὰ νὰ σαφεθῶ καὶ νὰ μετανοήσω.»

— Ἰδοὺ, τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.
ὁ μικρὸς οὗτος παῖς ἤνθκει πράγματα, τὰ ὅποια κολ-
λοῖ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τὸς γονεῖς, ἀγνοοῦσι.

Τὸ νὰ λοιπῆται τις διὰ τὰ σφάλματά του δὲν ἀρκεῖ,
πρέπει καὶ νὰ αἰσθανθῆ ὅτι ἤμαρτησε καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ μετανοήσῃ. Διὰ
τοῦ τρόπου του θέλει δυνήθῃ νὰ ἀνισταθῇ κατὰ τοῦ
πειρασμοῦ ὅταν ἐκ νέου προσβάλῃ αὐτὸν καὶ ζητήσῃ
νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Οἱ γονεῖς ἂν ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των πρέπει νὰ τὰ
συμβουλεύωσι καὶ τὰ ὁδηγῶσιν οὕτως ὥστε νὰ δό-
ναι νὰ διακρίνωσι τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀδικὸν παντὸς
ἁμαρτήματος καὶ τότε μετανοοῦντα νὰ λαμβάνωσι
τὴν συγχώρησιν αὐτῶν. (Ἰδὲ Λουκ. εἴ. 3.)

Η ΑΦΡΙΚΑΝΗΣ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

Πλοῖόν τι ἐπλεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὄχι μακρὰν
τῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς. Δὲν ἦτο πλήρες· ζακ-
χάραω, βάμβακος, ἐλαίου, ἢ ἄλλω τινὸς τοιοῦτου.
Ἦτο γεμάτο μύρων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παι-
δίων, οἵτινες εἶχον κλαπῆ ἐκ τῶν ἐστίων των, καὶ
τώρα ἐφέροντο εἰς χώραν μακροτέρην διὰ νὰ πωληθῶσιν
ὡς ἀνδράποδα. Τοὺς δυστοχοῦσι τούτους μεταχειρί-
ζοντο σκληρῶς καὶ τοὺς εἶχον δεμένους μὲ ἀλύσεις
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δίδοντας εἰς αὐτοὺς τόσῃν μό-
νον τροφήν, ὅση ἤρκει νὰ τοὺς διατηρῇ ζῶντας!

Ἄλλ' εὐτυχῶς Ἀγγλικὸν πολεμικὸν πλοῖον διέβαινε
δι' ἐκείνου τοῦ μέρους καὶ συνέλαθεν αὐτὸ μετὰ τῶν
σκληθάνων. Αἱ ἄλλοι τότε ἀφηρέθησαν ἐκ τῶν μελῶν
των, καὶ οἱ δυστοχοῦσι δούλοι ἐφέρθησαν εἰς ἓν μέρος

τῆς Αὐτικῆς Ἀφρικῆς ὀνομαζόμενον «Ἐλευθέρα Πό-
λις.» («Free Town») Ἐκεῖ δὲ ταχέως εὗρον εὐδαί-
μονίαν καὶ χριστιανὸς ἱεροκήρυκος.

Μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἐζώθησαν ἐκ τῆς αἰχμαλω-
σίας, εὕρισκτο καὶ εἰς ἄνθρωπος μετὰ τῆς γυναικὸς του
καὶ ἐνὸς μικροῦ κοραίου. Οὗτοι ἀποκατεστάθησαν
εἰς μέρος, ὅπου ἤθύναντο νὰ ἀκούουν περὶ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπιπλέον τὸ κοράσιον των εἰς τὸ
σχολεῖον. Αἱ διδασκάλισσαι τῆς τῆν ἀνόμασαν Καρ-
λότταν Μπέλλ. Ἰποτίθειαι δεῖ τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς
ἐδόθη ὑπὸ τινος κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ, ἧς τὴν διέτρεξε
μὲ ἰδίᾳ τῆς ἐξοδα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μαύρα παιδιὰ ταχέως ἐπέδωκαν εἰς
τὴν σπουδὴν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτως μὲ τὴν Καρλότταν.
Κατὰ πρῶτον δὲν ἤθύνετο νὰ μάθῃ δι' ὄλου, ἀλλ' ἐ-
προσπάθει πολὺ, καὶ οὗτος ὁ τρόπος εἶναι ὁ κάλλιστος
καὶ διὰ σέ, μικρὲ μου ἀναγιώστα.

Μετ' ὀλίγον ἡ Καρλόττα προώδευσε καλῶς· τέσα-
ραρα ἢ πάντε εἴη παρήλθον καὶ εἶχε προοδεύσει το-
σοῦτον εἰς τὴν μάθησιν, ὥστε ἐγένετο μηνύτρια (πρω-
τοσχόλισσα) καὶ συνεθίξε νὰ βοηθῆ διδάσκουσα μα-
ρικὰς ἀπὸ τὰς μαύρας συμμαθήτριάς τῆς.

Ἄλλ' ὁ καιρὸς τῆς ὀκνηροσίας τῆς ἦτο βραχὺς. Τινὲς
ἐργάζονται ὀλίγον καιρὸν· καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διδάσκη
πάντας ἡμᾶς νὰ πράττωμεν τὸ καθήκον μας ἀνευ ἀνα-
βολῆς. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας τῆς, ἡ Καρλόττα ἠσθένεσε, καὶ εἰς ἱεραπό-
στολος ὁπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

«Σᾶ· εὐχαρισῶ, ἀγαπητέ μοι Κύριε, — εἶπεν αὐτῇ
ἐκτείνουσα εἰς αὐτὸν τὸν ἀδυνατόν της βραχίονα, —
οἶσ' εὐχαριστῶ διότι ἤλθετε. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ
οἶσ' ἰδῶ. Ἦθελον νὰ οἶσ' εἰπῶ ὅτι ὁ λόγος, τὸν
ὅποιον ἐκηρύξατε πρὸ ἐνὸς ἔτους περὶ τοῦ σπειρόν-
τος καὶ τοῦ καλοῦ σπόρου, μὲ ὠδήγησε νὰ σαφεθῶ
πολὺ περὶ τῆς ψυχῆς μου.» Ἡ Καρλόττα τῷ εἶπεν
ἀκόμη ὅτι ἐνῶ ἐκοίτατο εἰς τὴν οἰκίαν, διέκρινα πε-
ρισσότερον τὴν ἁμαρτωλὴν καταστάσιν τῆς ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ, παρ' ὅσον τὴν ἐγνωρίζε προτέρον, καὶ ὅτι
ἐξεζήτησεν Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα μὲ ὄλην τῆς τὴν καρ-
δίαν. «ὦ, μάστιγα» — εἶπεν αὐτῇ, — εἶναι καλὸν
δι' ἐμὲ εἶναι ἐτακνωθῆν. Ἐμαθον νὰ γνωρίζω τὸν
Θεόν, — ἔμαθον νὰ ἀγαπῶ τὸν Ἰησοῦν. ἥ

Ἐνῶ ἐκοίτατο εἰς τὴν πανυχρὰν τῆς καλύβην ἀπὸ ἐ-
βδομάδα εἰς ἑβδομάδα εὕρισκτο πάντοτε μὲ τὴν Ἰρα-
φὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ ἔλεγεν εἰς πάντας τοὺς
προσερχομένους· νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, πόσον ἔχαιρεν
ὅτι ἐδιδάχθη νὰ τὴν ἀναγιώσκῃ.

Ἐρωτηθεῖσα, ἐάν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ, εἶπεν — «Ἐ-
πεθύμουν νὰ ζήσω διὰ νὰ λατρεύσω τὸν Κύριον, ἀλλ'
εἶμαι εἰς τὰς χεῖράς του.»

"Αν και ήτο λίαν αδύνατος και έπαυζε βαρύνει ούδεις γογγυσμός ήκούατο εκ των χειλέων της.—ήτο πάντοτε ευγνώμων διά πῶσαν μικράν χρισιν ήτις εήνετο υπέρ αυτής. Η μεγίστη χαρά της ήτο ν' αναγινώσκη τος Γραφάς και νά προσευχηται. Ήμέραν τινά ειπεν εις ένα από τούς διδασκαλους της ότι τό κέντριον του θανάτου αφηρέθη και ότι ο Ήροδός ήτο εκτ' πάντων πᾶσιν* εις την ψυχήν της.

'Αλλά φαίνεσαι νά ήσαι πολύ αδύνατος.

«Ω, μάλιστα — απήντησε—θά απέλω εντός λίγων ήμερών.»

«Λοιπόν αισθάνεσαι ότι ή καρδιά και ή σάρξ σου άτονίζονται;» —

«Ναι,—επανέλαθεν,—αλλά' ο Θεός είναι ή δύναμις της καρδιάς μου και ή μερίς μου εις τόν αιώνα.»

Τήν προτεραίαν του θανάτου της ή Καρλόττα Μπέλλ έκάλεισε την μητέρα της, και ειπε—'Αφου αποθάνω δεν πρέπει νά ληψήσαι κανείς δεν πρέπει νά κλαύσῃ. Δεν θέλω νά πενηρορήσῃτε δι' εμέ—αλλά καλλίτερον θά ήτο νά λευκοφορέσητε, διότι απέρχομαι εις ευτυχῆ τόπον.»

Τήν ακόλουθον ήμέραν πρό της ακινοβολήσεως του ήλιου εις τό μικρόν παραθύρον της καλόδης της, εζήτησεν από τόν πατέρα της νά προσευχηθῇ δι' αυτήν. Μετά δε τό τέλος εψαλε τόν εξής ύμνον:

«Αφου καλώς βεβαιωθῶ

Τόν κλήρον μου εν ουρανόις,

Τους φόβους αποχαρῶ

Ειρήνην έχω της ψυχῆς.»

Η Καρλόττα τώρα έκαιτο ήρώχως και μετ' ελίγας ώρας απέθανε.

Όταν οι άνθρωποι εζήκωσαν τό σωμα της νά τό ενταφιάσουν, τά κρᾶσια και πάντες οι τού σχολείου παρεκλούθουν τό φέρετρον και έκλαιον όταν τό ειδόν τιθέμενον εντός της γῆς.

Αυτή ή βραχεία διήγησις της Καρλόττας, μάς διδάσκει τρία πράγματα. Πρωτον ότι πρέπει νά κάμνωμεν τώσην καλήν χρισιν των πολλών μας ευκαιριών όταν ή Αφρικανή; έκαιε των λίγων της.

Έχεις συ, μικρά μου αναγνώστα, πολλήν χάριτα και προνόμιον λοιπόν πρόσθε θά τό βελτιώσῃς. «ήτις δποιον εδόθη πολύ, πολύ θέλει ζητηθῆ παρ' αυτού.»

Δεύτερον, ότι πρέπει νά ερωτήσωμεν τὸ θᾶνατόν μας: εάν ήμεις ωδηγήθημεν εις τό νά μετανοήσωμεν από τας αμαρτίας ήμῶν, ως ή Καρλόττα, και νά πιστεύσωμεν εις τόν Ήροδόν Χριστόν, ὥστε διά της χάριτός του νά εβρωμεν εἰσοῦ.

Τρίτον, ότι πρέπει νά κάμνωμεν ὅτι δυνάμεθα πρός βοήθειαν εκείνων, ὅπως μεταφέρουν τό Εὐαγγέλιον εις άλλα μέρη. Εάν δεν υπήρχον εὐσεβεῖς χριστιανοί διδασκαλοι, ή Καρλόττα Μπέλλ θά απέθνησκεν ως δυστυχῆς ιδιολάτριά.

ΜΕΓΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΚ ΜΙΚΡΑΣ ΑΙΤΙΑΣ.

(Διά τήν Εφημερίδα των Παιδων.)

Μονογενής τις υιός γήρας αφήρεσε ποτε κρυφίως παρὰ τινος γείτονος εν ὄνι, τό ὅποιον εβρεθ' εις την μητέρα του· αυτη δὲ εδὲχθη αὐτό ἐπι τῇ προσφάσει ὅτι διὰ τῶσον μικρόν πρᾶγμα δὲν παραδαινεται ἡ εν τολῇ του Θεου.

Αλλ' ἡ ἀδιαφορία αυτη της μητρος ὑπῆρξε μετ' ὃ πολλὴ ἡ τελεία καταστροφή του νέου, καθ' ὅτι οὗτος ἤρχισε βαθμηδὸν νά κλέπτῃ ὀπωρικά, ὄρουθας και τέλος οίκιας και εργατήρια !!

Η επιστήμη του ὅμως αυτη δὲν γλονήθη νά τελεσφορήσῃ ἐπὶ πολλῷ, καθ' ὅτι οὐκ εβραβεύετο ὑπὸ της ἀργῆς κατεδικάζθη εις ἰσθμία δεσμά. Συγκρίνεις ελεγεν εν τῇ εἰρηκῇ μετ' εὐλικρινούς μετανοίας, «Ναι μὲν πταίω και ἐγὼ, ἀλλὰ πρό πάντων ἡ μήτηρ μου, ἡτις ἐν. Ήταν κατὰ πρόωτον ἐκλεψα τό ὄνι, με ετιμῶρει, δὲν ἤθελον βεβαίως ἐπιγυροῦθῃ ἄλλοτε τό τιποῦτον, και ἐπομένως δὲν θά εβρισκῆμην εις την τρομεράν ταύτην εἰρηκῇ.»

Πῶσαι μητέρες δὲν γίνονται αἴτιοι της καταστροφῆς των τέκνων των, συγγνωθεῖσαι εις αὐτὰ σφάλματα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι μικρά και ἀσημᾶντα! Δεν ήτο πλύ καλλίτερον ὁ νέος οὗτος νά εἴῃ πενηρῶς και ἐνέμῳς, ἡ πλουσίως και με ὄνομα κλέπτου και ἀσίμου ανθρώπου; Ὁ ἀργός και ἀνηρὸς ἐξάπαντος περιπίπτει εις πτωχίαν, και τότε ἀναγκάζεται νά εἴῃ διὰ της ἀποπῆς. Διὰ τούτου, βραίεστε, μικρά μου ἀναγνώστα, νά εργαζῆσθε και νά πορίζεσθε τά ποῦς τῶν ἀναγκαῖα διὰ της ἐργασίας και φιλοπονίας· «ὃ κλέπτων ἀ: μη κλέπτῃ πλέον, ἀλλὰ ἀ: καπείτῃ εργαζόμενος: εὖ ἀγαθόν διὰ των χειρῶν σου, εἶνα ἔχη νά μεταδῶσῃ εις τον ἔχοντα χρᾶσαν.» (Έβραε, δὲ 28*)

Σ. Σαντ. Έφ. Παιδῶν. Ὁ συγγραφεὺς του ἄρθρου τούτου κἀπέλειψε τό κυριώτατον ὅτι δηλ. ἡ κλοπή ἀποκλείει τὴν ἀνθρωπὸν ἐκ τῶν οὐρανῶν και προετοιμάζει την ψυχὴν διὰ την γέεναν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιῶνται πάντες οι συνδρομηταί και ἀνταποκριταί της Έφ. των Παιδων, ὅτι τὸ κοινοῦ θέλωσιν ἀνταποκρίνεσθαι κατ' εὐθείαν με τὸν Συνακτῆν αὐτῆς.

Ὁ Συνακτῆς
Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.